



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. H.**, nar. ..., t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Sekaninova 1204/36, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, čj. OAM-286/ZA-ZA11-ZA15-2017

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 6. 2017 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je **Polská republika**, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal porušení čl. 17 Dublinského nařízení s tím, že nebylo řádně přihlédnuto k jeho zdravotnímu stavu. Žalobce je toho názoru, že azylový systém v Polské republice a tamní zacházení s azylanty je na horší úrovni,

než v České republice. Odkazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016, dle něhož musí mít rozhodnutí o přemístění žadatele o mezinárodní ochranu oporu ve zprávách o fungování azylového systému v daném státě, s tím, že správní orgán musí umožnit žadateli vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Článek 17 Nařízení umožňuje členskému státu odchýlit se od ustanovení tohoto nařízení a v rámci svého diskrečního uvážení Dublin III neaplikovat, přihlédnout zejména k humanitárním důvodům pro projednání azylového řízení v České republice. Žalobci je 60 let a v poslední době se u něho vytvořila kýla, která by měla být operativně léčena. V případě transportu a protřetí střevo může dojít rychle k nevratné sepsi organismu a smrti. Žalobce tak má za to, že jeho transport do Polské republiky je spojen s vysokými zdravotními riziky a ČR by měla uplatnit čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady 604/2013.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 24. 7. 2017, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 18. 7. 2017 reagoval na žalobní námitky žalobce, uvedl, že tyto nepovažuje za oprávněné. Odkázal na obsah správního spisu i samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce držitelem dlouhodobého víza č. 009282821, vydaného Polskou republikou dne 26. 10. 2016 ve Vinnici, s platností ode dne 3. 11. 2016 do dne 25. 6. 2017, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z uvedeného důvodu byla nezbytná aplikace kritéria čl. 12 dublinského nařízení. Žalovaný proto požádal 19. 4. 2017 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 24. 4. 2017 obdržel informaci o tom, že Polská republika tuto příslušnost uznala. Dle čl. 18 je pak Polská republika povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a jeho žádost meritorně posoudit. Rozhodnutí správního orgánu je tak opřeno o bezprostředně závazné dublinské nařízení a vychází z řádně zjištěného stavu věci. V dalším žalovaný podrobně popsal, z jakých důvodů dospěl k závěru o tom, že žalobci v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s odkazem na praxi Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, ale i Ústavního soudu ČR, Nejvyššího správního soudu a krajských soudů. Poukazuje na nedostatečnost žalobní námitky o „lepší azylovém přístupu v ČR“, která netvrdí žádné konkrétní skutečnosti a je tak dle názoru správního orgánu neprojednatelná. Poukazuje též na harmonizaci azylového práva v Evropské unii, kdy je řádný proces zabezpečen ve všech členských státech EU, jak konečně připomíná i rozhodnutí NSS ze dne 15. 2. 2017, pod čj. 6 Azs 324/2016. Další rozhodnutí NSS ze dne 5. 1. 2017 pod čj. 2 Azs 222/2016 pak poukazuje na skutečnost, že podrobná kritéria nařízení Dublin III umožňují jednoznačné posouzení příslušného státu, odpovědného za projednání konkrétní věci a zabraňují tzv. asylovému shoppingu. Žalovaný odkazuje na výpověď žalobce, který výhrady vůči případnému transferu do Polska formuloval tak, že se mu v ČR líbí, a kdyby chtěl do Polska, tak by jel tam. Polská republika je bezpečnou zemí a k závažným nedostatkům v azylovém systému v ní nedochází. K námitce o nevyužití čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný uvedl, že ČR sice má možnost posoudit danou žádost, toto však závisí zcela na jeho správním uvážení a připomíná

rozhodnutí KS Praha ze dne 6. 3. 2015, kdy pod čj. 49 Az 18/2015 soud jasně stanovil, že k diskrečnímu oprávnění, jehož se žalobci dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, rozhodujícímu o přemístění žadatele, je dána možnost si dle svého vlastního uvážení nechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, proto není užití tohoto institutu vynutitelné, a to ani soudní cestou. V tom se uvedené ustanovení liší od čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení. V situaci, kdy členský stát toto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu takovou okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Námitka nevyužití čl. 17 je tedy nedůvodná. Rozhodnutí žalovaného je opřeno o bezprostředně závazné Nařízení Evropského parlamentu a Rady, netrpí nezákonností či nepřezkoumatelností a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žalovanému údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 4. 2017, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání. Byl v letech 2004 – 2006 příslušníkem Naší Ukrajiny, posléze během prezidentských voleb Občanské pozice. Je ženatý, jeho manželka žije ve Španělsku, dvě dcery žijí na Ukrajině. Do ČR přicestoval autobusem dne 6. 11. 2016, v letech 1996 – 1996 pobýval v Rumunsku, 2000 – 2003 ve Španělsku. Má polské vízum, platné do 25. 6. 2017. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že pracoval u policie – na kriminálce, vyšetřoval pachatele. V r. 1995 byl přeložen na oddělení odhalování organizovaného zločinu a korupce, v současné době se kriminální situace na Ukrajině velmi zhoršila. V r. 2012 probíhalo utkání na fotbalovém stadionu, kde byla i skupina delikventů, dříve již vícekrát trestaných a byli v podnapilém stavu. Žalobce byl od r. 2000 ve výsluže. Jeden z nich jej udeřil do hlavy a zlomil mu nos, léčení v nemocnici trvalo tři týdny. Pachatele asi po půl roce našli, konalo se trestní řízení a dostal tři roky odnětí svobody, po odpykání trestu mu začal s kumpány vyhrožovat. Žalobce se bál o život, proto raději z Ukrajiny odjel. Situace je tam celkově špatná, mezi lidmi je mnoho zbraní, zejména po Majdanu. Týž den pak v rámci provedeného pohovoru žalobce uvedl, že u nich v Černovci otevřeli vízové centrum pro polská víza, je to jednoduché a rychlé toto vyřídit. Chtěl do ČR, je zde pokoj a řeč je blízká. O možnosti azylu nevěděl, to se dozvěděl až později od lidí. Poučení o dublinském řízení porozuměl. Vybral si ČR, protože se mu zde líbí, kdyby chtěl do Polska, jel by tam. Na Ukrajině je špatná situace, zde může chodit i večer venku a nikdo ho neobtěžuje. Chtěl by žít nějakou dobu v ČR, domů nespěchá. Součástí správního spisu je i Informace OAMP o azylovém systému v Polsku ze září 2016. Žalobce byl s podklady správního orgánu seznámen dne 25. 5. 2017, uvedl, že nežádá žádné jejich doplnění.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající mezinárodní ochrany, a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem

podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nevyplývá, že na území členských států EU pobývají jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, žádající o mezinárodní ochranu, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že byl dne 14. 4. 2017, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č. 00009282821, vydaného Polskou republikou dne 26. 10. 2016 ve Vinnici, s platností ode dne 3. 11. 2016 do dne 25. 6. 2017, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem, v jeho případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

V dalším pak žalovaný zkoumal, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel přitom z následujícího podkladu – Informace OAMP Polsko – Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém, ze dne 20. 9. 2016, který uvádí, že právním základem řízení o mezinárodní ochraně v Polsku je Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. června 2013 a Zákon o cizincích ze dne 12. prosince 2013, podaná žádost se postupuje Ředitelství Cizineckého Úřadu, které je odpovědné za celé řízení v prvním stupni. S žadatelem je prováděn pohovor,

vedený v mateřském jazyce, je prováděn s ohledem na zdravotní stav žadatele, pohlaví, či s ohledem, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupin zranitelných osob. Ředitelství pak informuje žadatele o seznamu nevládních organizací, žadatelé jsou registrováni v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. V Polské republice je dále 9 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, doba zajištění je maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. O případném odvolání žadatele rozhoduje Uprchlíká rada ve tříčlenné komisi, tato musí vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů, odvolání má odkladný účinek. Proti rozhodnutí komise je možná žaloba ke krajskému soudu a mimořádný opravný prostředek lze podat k Nejvyššímu správnímu soudu. V této souvislosti dále žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Polské republiky dne 24. 4. 2017. Žalovaný posléze na str. 4 a 5 rozhodnutí ze dne 2. 6. 2017 odůvodnil, že Polská republika není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že aktuálně např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Polské republice však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Polská republika je konečně zemí, která přijímá ročně tisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republiku žalobci a dobu jeho trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Žalobce pouze obecně uváděl, že si myslí, že v ČR funguje lépe azylový systém, takový názor však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, které postup pro případ žalobce ve svých člancích, jak uvedeno shora, jasně a závazně precizuje. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, žalovaný shromáždil, dle přesvědčení soudu, dostatečné podklady pro učiněné závěry a soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobce o tom, že je přesvědčen, že jeho žádost měla věcně posoudit Česká republika, neboť žalobce o svém tvrzení nedobrého zdravotního stavu, o němž se dříve nezmínil, nepředložil soudu žádné podklady. Soud je proto přesvědčen, že žalovaný rozhodl správně o aplikaci bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 Nařízení je tzv. doložkou svrchovanosti, zachovávající členskému státu pravomoc k výkonu práva posoudit žádost o mezinárodní ochranu nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií Dublinského nařízení. Na aplikaci tohoto článku není právní nárok, nejedná se o povinnost státu a krajský soud je

přesvědčen, že na základě informací, které žalovanému podal žalobce v průběhu správního řízení, neměl žalovaný žádný důvod k tomu, aby zvažoval využití tohoto kritéria.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, tento byl řádně seznámen s podklady žalovaného, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. srpen 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.